

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing in a classical setting. The woman is wearing a vibrant orange and red dress with a pleated bodice, a matching necklace, and large earrings. The man is in a dark suit with a white shirt and tie. They are standing in front of a stone wall with a decorative window.

Abby Greenová
Žena, na niž
měl zapomenout

ABBY GREENOVÁ

ŽENA, NA NIŽ MĚL
ZAPOMENOUT

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

naposledy se tento měsíc setkáme s bratry Marchettiiovými, o nichž nám vyprávěla Abby Greenová. V březnu to byl Nikos v příběhu O čem slečna nemluví, v květnu Maks v Nebezpečně návykových nocích a tento měsíc je to povídka nazvaná Žena, na niž měl zapomenout a... to je trochu problém. Hlavní hrdina má totiž dvojí identitu. Na západě je znám jako Sharif Marchetti, ve své vlasti kdesi na Blízkém východě pak jako šejk Šaríf. A protože se příběh odehrává tam i tam, vystupuje v knize pod oběma jmény.

Jestliže jeden z bratrů Marchettiiových je Řek, druhý Rus a třetí Arab, podobně složité to budou mít i tři bratři – trojčata – původem z Argentiny z další mé minisérie. S osudem prvního z nich (Příběh plný tajemství) se můžete rovněž seznámit tento měsíc. Jmenuje se Finn, a je to Angličan. V srpnu se dozvíte více o jeho bratrovi, který je už podle názvu příběhu Zkrocení benátského vlka Ital. A třetí, Max, žije kdesi v Karibiku, více se o něm dočtete v romanci Pravidla nejsou pro bohaté v říjnu. Jak je to možné? Trojčata, neznají se, a každé žije úplně jinde? Počkejte si, až mé knihy vyjdou, vše se vyjasní! Všechny tři příběhy napsala Lucy Kingová.

A do třetice příběh na pokračování. Povídka Millie Adamsové Bez tebe jsem ztracen navazuje na Ukračenou princeznu z dubna.

A co že mají všechny tyhle řady, příběhy a hrdinové společného?

S láskou

Váš Harlequin

Abby Greenová

**ŽENA, NA NIŽ MĚL
ZAPOMENOUT**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Bride Behind the Desert Veil

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 Abby Green
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8162-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8163-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8164-5 (PDF)

PROLOG

„Vaše žena nyní může odhalit svou tvář.“

Šejk Šaríf Bín Núr Al Nazar čekal se zatajeným dechem, zatímco pomocnice jeho novomanželky přistoupily blíž, aby odstranily složitě poskládaný závoj, který jí zakrýval obličej během svatebního obřadu.

Nebyly přes něj vidět ani její oči.

Šarífovi bylo úplně jedno, jak vypadá – neměl v úmyslu toto manželství konzumovat, bude trvat jen po nezbytně dlouhou dobu –, ale pokud je alespoň trochu přitažlivá, všechno by se mu tím zjednodušilo.

Jemné řetízky a zlaté medailonky zacinkaly a objevila se její tvář.

První věc, které si Šaríf poněkud nezaujatě povšiml, byl fakt, že si ohledně její přitažlivosti nemusí dělat žádné starosti – protože byla překrásná.

Druhá věc představovala niternější reakci. Šok, rychle následovaný hněvem. Protože jeho novomanželka pro něj nebyla ani zdaleka neznámá, jak očekával, nebyla mu cizí.

Vůbec ne. Vlastně ji znal docela intimně.

Šarífovi znělo v hlavě jediné slovo. Nebyl si jistý, jestli ho nevyšlovil nahlas. „Ty!“

PRVNÍ KAPITOLA

Přede dvěma týdny

„Chceš mi říct, že ani netušíš, jak tvoje nevěsta vypadá?“

Zděšený výraz na tváři Nikose Marchettiho působil skoro komicky. Se svým mladším nevlastním bratrem mluvil přes videohovor z jeho domova v Irsku, kde Sharif viděl i jeho ženu, Maggii, která byla znovu v očekávání a v pozadí chovala jejich osmiměsíčního synka Daniela. Z jakéhosi podivného důvodu připadala Sharifovi ta domácí scéna... znepokojující.

Protože zneklidňovala cosi v něm. Místo, které by mělo zůstat ukryté. Jelikož takovou domácí povážíval za naprosto cizí a nepříjemnou.

Soustředil se na bratra. „Ne, nevím, jak vypadá. Nic o ní netuším a nezajímá mě to. Ožením se s ní, protože je potřeba utužit diplomatickou dohodu mezi královstvími Al-Múrdža a Tarrák. A,“ pokračoval s předstíranou lhostejností, „protože to vypadá dobře pro podnik, když se usadím.“

To bylo slabě řečeno. Od chvíle, co se oba jeho mladší nevlastní bratři oženili – Maks, nejmladší z nich, si vzal svou ženu při soukromém obřadu v Londýně chvíli před Vánocemi – ceny akcií Marchetti Group vylétly do astronomických výšin.

Sharif ovšem věděl, že mohou nabýt na hodnotě ještě víc, takže by se konečně přiblížil cíli, který si vytyčil po smrti svého otce. Když stařík konečně předal vedení společnosti, které bylo vybudováno s využitím bohatství jiných, jmenovitě jedné z jeho tří manželek – Sharifovy matky a matek Nikose a Makse.

Nad Nikosovým ramenem se objevily Maggiina tvář a Danielův andělský obličejík. „*Al-Múrdža a Tarrák? Domluvený sňatek? Všechno to zní tak exoticky!*“

Sharif se myšlenkami vrátil zpátky do současnosti. Nikos se natáhl pro svého syna a přivinul si ho na hrud, než suše prohodil ke své ženě, jež se mu usadila na kolena. „*Sharifův život není stejný jako ten náš, my jsme pouzí smrtelníci. Na téhle straně světa je to Marchetti a pouze jeden z nejúspěšnějších miliardářů, ale v pouštním domově jeho matky, v Al-Múrdže, je to šejk a dokonce používá i jiné jméno.*“

Maggie vytřeštila modré oči. „*Ach, Sharife, to jsem nevěděla. Jaké je to druhé jméno?*“

Ozvalo se zaklepání na dveře Sharifovy kanceláře na Manhattanu. Byl za to vyrušení rád, nezamlouvalo se mu, jak na něho ten rozhovor působil. Během posledních několika týdnů se s bratry sblížili víc než za celý dosavadní život, ale do dokonale fungující rodiny měli stále daleko.

„*Moje auto už je připravené. Ozvu se ti, Nikosi, hned jak se vrátím.*“

Jeho bratr potřásl hlavou. „*Proč to zase děláš?*“

Sharif se přiměl k úsměvu, ačkoliv se mu nechtělo. „*Protože vám s Maksem závidím to, co máte, bratříčku. Chci být stejně šťastný jako vy dva.*“

Nikos se nevěřicně rozesmál a Sharif ukončil hovor. Jeho hluboko uložený cynismus narazil na cosi syrového. Na cosi, o čem věděl, že zmizí jen tehdy,

až bude stát nad rozprodanými kousky Marchetti Group a promění otcův odkaz v prach.

Když se o pár minut později posadil do limuzíny, pocítil bodnutí svědomí kvůli tomu, jak by asi jeho nevlastní bratři reagovali, kdyby znali jeho plány. Nemilosrdně však ten pocit potlačil. Nechovali k jejich otci o nic větší loajalitu než on. A i když se možná sblížili, se svými plány se nikomu nesvěřoval. Do konce ani jim.

Až nastane čas, poví jim to a všichni získají větší bohatství, než kdy budou moci utratit.

Co víc by mohli chtít?

Před týdnem

Tarrák

„Proč bych ti měl dovolit, abys při sňatku zaujala místo své sestry?“ zeptal se král.

Álíja Bínte Rašád Mansúrová se ze všech sil snažila zachovat chladnou hlavu, ale pálily ji oči nedostatkem spánku kvůli spěšné cestě, kterou právě urazila z Anglie zpátky do svého pouštního domova uprostřed Arabského poloostrova, po hysterickém telefonátu od milované mladší sestřičky Samary.

„Protože jsem tvoje nejstarší dcera. Samaře je teprve devatenáct.“

A je zamilovaná do syna králova hlavního poradce.

Líjin otec se na okamžik odmlčel, a tak se chopila šance. „Samara toho muže, kterého si má vzít, ani nezná. Jsou to očividně cizí lidé. Co na tom záleží, jestli to budu já a ne ona?“

Její sestra jí pověděla: „*Chce prostě manželku. Je mu jedno, kdo to je, pokud bude z naší rodiny.*“

Otec si neurčitě odfrkl. Nebyl nijak vysoký. Líja ho při svých sto sedmdesáti osmi centimetrech skoro

převyšovala. Vždy měla pocit, že se mu nezamlouvají její ne tak úplně křehoučké proporce. Kromě milionu dalších věcí, jež nechápala.

Její matka byla jeho první žena a zemřela, když byla Líja ještě batole. Líja si jen matně vzpomínala, jak ji houkala a zpívala jí ukolébavky, ale nejspíš si to jen sama namlouvala, aby si vynahradila fakt, že když se její otec znovu oženil a měl další děti, Líja byla promptně odsunuta na druhou kolej a všichni na ni zapomněli. Nevšímali si jí.

Jediný člen rodiny, s nímž se Líja sblížila, byla Samara, která už od útlého věku Líju následovala jako věrný stín a překonala veškeré její obranné zdi.

Jakmile se dozvěděla, že se Samara ocitla v problémech, Líja se dvakrát nerozmýšlela a vrátila se domů, aby se nabídla na sestřino místo. Když teď ovšem stála před svým otcem, ucítila příval paniky.

„Kdo to vlastně je? A proč si chce vzít ženu, kterou ani nezná? Myslela jsem, že už se od domluvených sňatků upustilo.“

„Nebuď naivní, Álíjo. Ta nejlepší manželství jsou stále ta, která byla domluvena, aby přinášela užitek oběma stranám – v tomto případě dvěma sousedním královstvím, které za sebou mají dlouhou historii válečných sporů.“

„Už ale uběhly celé roky, co –“

Otec jí skočil do řeči. „Je to bratranec krále Al-Múrdži a chce stvrdit desítky let starou diplomatickou dohodu tím, že se přiřzení do téhle rodiny a přinese věno. Jeho matka si měla vzít tvého strýce, ale utekla do Evropy a místo toho se provdala za nějakého italského playboye, takže její majetek připadl jemu. To manželství se rozpadlo a ona se zneuctěná vrátila s malým synem. Zemřela, když byl ještě malý, a tak ho vychoval jeho otec.“

To vyprávění okamžitě rozeznělo v Líjině hlavě

pár zvonečků. Její otec ale přestal přecházet a teď na ni hleděl. V tmavých očích – úplně jiných než byly Líjiny zelené – se zablesklo.

„Jeho matka utekla do Evropy stejně jak o ty. Očividně máte stejného rebelského ducha, Álíjo.“

Líja se vytáhla do výšky. „Co je rebelského na –“

Otec zvedl ruku a znovu ji zarazil. „Ne, vlastně myslím, že by to mohlo fungovat dobře. Šejk Šaríf Bín Núr Al Nazar řídí v Evropě obří konglomerát. Rebelující manželku tolerovat nebude. Díky němu by ses mohla naučit trochy sebekontroly, Álíjo. A respektu.“

V Líje se vzvedmul milion věcí, především známé ublížení a potřeba se bránit, ale přinutila se to všechno spolknout a zeptat se: „Takže to znamená, že mi dovolíš zaujmout Samařino místo?“

Otec se na ni dlouho díval. V očích se mu neodrážel ani náznak vřelosti či uznání. Jen pohrdání, které velice dobře znala. Pak prohlásil: „Ano, provdáš se za šejka Šarífa Bín Núr Al Nazara. A využiješ to jako příležitost očistit se v očích téhle rodiny.“

Líjinu úlevu poněkud zmírnila panika z toho, co právě provedla, ale zpátky už to vzít nemohla. Ne když bylo v sázce Samařino štěstí. Pro svou sestru by udělala cokoliv.

Otec se od ní odvracel, rozhovor už očividně skončil. Líja, šokovaná tím, že ji klidně bez mrknutí oka předá naprostému cizinci, aby s ním strávila zbytek svého života, vyhrkla: „Proč ti na mně ani trochu nezáleží, otče?“

Zarazil se. Znovu se k ní otočil a Líja poprvé zahlédla, jak se mu cosi mihlo v očích. Teprve když promluvil, pochopila, co to bylo: čirá bolest.

Prohlásil: „Protože tvoje matka byla jediná žena, kterou jsem miloval, a ty vypadáš úplně stejně jako ona. Takže každý den, kdy jsi naživu a ona ne, je mi připomínkou toho, co jsem ztratil.“

Včera

Sharif nejdřív zahlédl sokola. Dospělého. Odhadoval, že mu bude minimálně deset let. Bylo to úchvatné stvoření. Na peří se odrážely zlatavé odlesky ve slábnoucích slunečních paprscích. Jeho půvab a zdánlivě lenivé kroužení ve vzduchu Sharifa neoklamalo. Pátral po kořisti a během zlomku vteřiny se vrhne dolů a zabije ji.

Chtěl zrovna najít dalekohled, aby se podíval líp, když zaslechl klapot koňských kopyt. Jeden kůň.

Ustoupil zpátky do stínu stromů kolem přírodního jezírka v oáze, kde se utábořil na noc cestou do paláce v Tarráku. Jeho doprovod jel před ním. Potřeboval strávit trochu času sám v poušti. Vždycky si tu vyčistil hlavu a načerpal energii a věděl, že v následujících týdnech bude potřebovat veškeré své soustředění...

Kůň s osamělým jezdcem se vřítily do malé bujné oázy a rozbili klid. Sharif okamžitě poznal, že je mladík zkušený jezdec, s koněm působil jako jedna bytost. Obří vraník se prudce zarazil trhnutím opratí, tělo lesklé vrstvou potu. Měl za sebou dlouhou cestu.

Mladík zkušeně sklouzl z jeho hřbetu, poplácal koně po krku a odvedl ho k jezírku, kde se žíznivě napil. Opratě přehodil přes nedaleký strom a koně uvázal.

Sharif si nebyl jistý, proč se dál ukrývá ve stínech, ale jakýsi instinkt mu napovídal, aby se prozatím držel stranou. Vycítil mužovu touhu být sám. Cítil se stejně. Navíc předpokládal, že bude pokračovat v cestě, až se kůň napije a odpočine si.

Nerozeznal mužovu – *chlapcovu* tvář. Musel to být chlapec. Byl vysoký, ale na muže příliš štíhlý. Hlavu a tvář měl zakryté volným turbanem.

V tu chvíli se sokol snesl níž a Sharif zahlédl, jak jezdec zvedl pravou paži. Pták se usadil na koženém chrániči. Takže to byl jeho sokol. Působivé.

Cizinec nakrmil ptáka z vácku u pasu čímsi, co vypadalo jako kousek masa, a pak, máchnutím paže, se pták znovu vznesl do vzduchu.

Mladík se zastavil na okraji jezírka. Celým tělem jako by mu projel povzdech. A pak zvedl ruce, aby si uvolnil turban.

Sharif se pohnul, aby dal najevo svoji přítomnost, ale prudce se zarazil, když turban spadl a odhalil hromadu neposlušných kudrlin spadajících kolem úzkého hrdla. *Úzké hrdlo. Dlouhé vlasy. Kadeře.*

Sharifovi to konečně došlo. Nebyl to mladý muž – byla to mladá žena, a zatímco ji pozoroval, neschopný promluvit či se pohnout, začala si svlékat všechno oblečení.

Prudký trysk k oáze nijak zvlášť neumenšil zmatek, který se v Líje odehrával – směsici hněvu a bezmoci. Byl to předvečer její svatby a ona byla v pasti. A ocitla se v této pozici kvůli sestře, což v ní vzbuzovalo ještě větší bezmoc. Nikdo ji do toho nenutil. Mohla sestřin hovor ignorovat a zůstat v Evropě.

Jenže to nebylo možné. Svoji sestřičku zbožňovala – byl to jediný člen rodiny, který Líju přijímal a miloval. Líja by udělala cokoliv, aby byla Samara šťastná. Dokonce i tohle.

A poté co ze svého otce vymámila slib, že nebude stát v cestě Samařinu sňatku z lásky s Džávidem, nebude aspoň Líjina oběť marná.

Momentálně však nemyslela na oběť. Stále uvažovala nad tím, co jí otec před týdnem prozradil. Že její matku miloval. A že mu ji Líja připomíná.

Nijak ji neutěšovalo, když už věděla důvod, proč ji od sebe otec vždy odháněl. Tohle s otcem provedla láska – byl zahořklý.

Svým způsobem to jen potvrdilo to, co si myslela. Že se lásce nedá věřit. Člověk byl pak slabý a zranitelný.

Pokud cokoliv, věřila, že manželství by mělo být založené na rozumných důvodech. Jen nikdy nečekala, že to sama vyzkouší v praxi. Vychutnávala si nezávislý život a rozhodovala se jen podle sebe.

Díky posledním několika letům v Evropě získala falešný pocit svobody. Ta svoboda však byla jen iluze. I kdyby se nevrátila, aby zaujala sestřino místo, nesouhlas a nezájem její rodiny by na ni stále vrhaly dlouhý stín a připomínaly jí, že ji nikdo nemiluje.

Jelikož se otec zmínil o tom, že její budoucí manžel je generálním ředitelem jakéhosi konglomerátu, Líja si představovala, že to bude člověk, který se nijak neomezuje v jídle, krásných ženách a bezduchých radovánkách.

Nechtěla si poslední dny svobody – *haha!* – zničit hloubáním nad tím, co se nedalo změnit, takže si ho ani nevyhledala na internetu. Věděla, že to není rozumné – ale v posledním týdnu si stejně moc rozumně nepřipadala, zatímco jí docházel plný význam toho, do čeho zabředla.

Voda v hlubokém jezírku působila lákavě a chladně a ona si přišla celá rozpálená. Plná paniky.

Rozvázala si turban, který si omotala kolem hlavy a tváře, aby ji chránil před pískem. Pak si začala svlékat oblečení, protože věděla, že je tu v bezpečí a sama, jelikož sem nikdy nikdo nechodil. Tohle místo se nacházelo příliš blízko paláce, než aby se tu zastavovali nějakí cestující. A šejk – její budoucí manžel – dorazil chvíli před jejím odjezdem, s celou suitou. Ne že by se zdržela, aby ho viděla.

Rozepnula si knoflíčky košile a ta jí sklouzla z paží s tichým zašustěním. Z chladného večerního vzduchu jí naskákala husí kůže. Rozepnula si podprsenku a taky ji odhodila. Pak se pustila do knoflíčku na kožených kalhotách – kalhotách, které by její otec neschvaloval, protože nebyly ženské. A právě proto

je Líja zbožňovala. Kromě lehkosti pohybu, který jí poskytovaly.

Stáhla si je z boků a pak z nohou a vystoupila z nich. Poté si sundala spodní prádlo.

Nyní byla nahá.

Její kůň tiše zaržál. Obloha potemněla do levandulové a naplnila nebe hvězdami. Hruď se jí stáhla přívalem emocí. Vrátil se sem ještě někdy? Tohle místo zbožňovala. Tady si připadala klidná a spokojená, jak tak cválala po písku se svým sokolem vysoko v oblacích nad ní. Divoká. Svobodná.

Líja vstoupila do vody, stále teplé po celodenním intenzivním žáru. Klouzala jí po pokožce jako hedvábí, zatímco jí stoupala k pasu, než se ponořila do hlubin, kde bylo chladněji.

Teprve když jí začal docházet vzduch, vykopla nohama, aby se dostala na povrch, a zhluboka se nadechla. Chvilí trvalo, než se její uši zbavily vody, takže zaslechla mužský hlas.

„Co to sakra provádíte? Myslel jsem, že vás budu muset zachránit.“

Líja se ve vodě otočila tváří k břehu. Šok při pohledu na velice vysokého, tmavovlasého cizince ji téměř přiměl, aby se znovu ponořila pod hladinu.

Stál tam s rukama v bok na mělčině, konec dlouhého bílého hávu mu plaval ve vodě. Měl krátké, husté, tmavé vlasy. Na čelisti strniště. Navzdory šoku si však Líja povšimla, že je neuvěřitelně pohledný. A silný.

Jeho oči taky vypadaly tmavé. Vysoké lícní kosti. Pevná ústa, momentálně stažená do nesouhlasné linky.

Ta nesouhlasná linka vytrhla Líju z šoku. Nesouhlasu měla dost na celý život. Její klid byl narušen. Poslední noc o samotě.

„Žádnou záchranu nepotřebuju.“ Něco ji napadlo. „Jak dlouho tu jste?“